

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/8/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201769
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201769.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: X.. K. T., bytom D. 1, D., zastúpeného JUDr. Samuelom Baránikom, advokátom so sídlom Grösslingová 4, Bratislava, proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, IČO: 31 364 501, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 18250-o/2011/O140 zo dňa 6. októbra 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/172/2011-27 zo dňa 25. apríla 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/172/2011-27 zo dňa 25. apríla 2012, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 207,68 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 18250-o/2011/O140 zo dňa 6. októbra 2011 a prvostupňové rozhodnutie odboru komunikácie žalovaného č. 18250/2011/O140-4 zo dňa 8. septembra 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutia žalovaného vydané v prvom i druhom stupni správneho konania vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa konštatoval, že zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) ukladá žalovanému ako povinnej osobe sprístupňovať informácie, ktoré má k dispozícii, bez preukázania právneho alebo iného dôvodu, či záujmu, pre ktorý žiadateľ informáciu požaduje. Povinnosť sprístupniť požadovanú informáciu má teda žalovaný bez ohľadu na to, či žiadateľ má alebo mal prístup k údajom tvoriacim obsah predmetnej informácie, a to s ohľadom na svoj pracovný alebo akýkoľvek iný vzťah k povinnej osobe, prípadne ich

poznal z iného zdroja. Skutočnosť, že žalobca ako bývalý zamestnanec žalovaného s ohľadom na svoju pracovnú pozíciu musel poznať mená stavbyvedúcich na predmetnej stavbe, ktorú žalovaný vzal za základ rozhodnutia o žalobcovej žiadosti v prvom stupni správneho konania, nepokladal krajský súd za legitímny dôvod pre nesprístupnenie informácie. V tomto smere sa stotožnil s názorom žalobcu, že dôvod (motív), ktorý ho viedol k požiadavke na sprístupnenie menného zoznamu stavbyvedúcich na stavbe „ŽSR, Modernizácia trate Žilina - Krásno nad Kysucou", bol z hľadiska povinností žalovaného ako povinnej osoby sprístupniť požadovanú informáciu bez právneho významu.

Ohľadom otázky, či žalovaný ako objednávateľ vyššie označenej stavby disponoval informáciou o menách stavbyvedúcich na tejto stavbe od jej začiatku až do 30. júna 2011, zastával názor, že hoci ide o osoby v pracovnom alebo obdobnom vzťahu k zhotoviteľovi stavby, je nepochybné, že žalovaný v rámci svojej činnosti musel tieto osoby poznať a komunikovať s nimi. Uviedol, že stavbyvedúci je osobou, ktorá v priebehu zhotovovania stavby na dennej báze vystupuje za zhotoviteľa voči objednávateľovi stavby, a ktorá musí nutne s poverenými zástupcami objednávateľa (v danom prípade žalovaného) v priebehu realizácie stavby intenzívne komunikovať. Preto tvrdenie žalovaného, že menným zoznamom stavbyvedúcich na predmetnej stavbe nedisponuje, pokladal za neopodstatnené. Ak by aj v čase podania žiadosti o sprístupnenie informácie nemal žalovaný vyhotovený takýto menný zoznam, mal súd prvého stupňa za nepochybné, že mená týchto osôb (stavbyvedúcich) musel poznať, pretože s nimi v rámci svojej činnosti pracuje. Z uvedených skutočností vyvodil, že žalovaný povinnosť sprístupniť žalobcom požadovanú informáciu v zmysle zákona o slobode informácií mal a jeho zamietavé rozhodnutie o žalobcovej žiadosti vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, či podľa žalovaného sprístupneniu požadovanej informácie bránilo ustanovenie § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií, teda či žalovaný považoval menný zoznam stavbyvedúcich za údaj týkajúci sa ochrany osobnosti a súkromia týchto fyzických osôb, prípadne či sa požadovaná informácia týka ich osobných údajov. V nadväznosti na uvedené vyslovil, že sprístupnenie mena a priezviska fyzickej osoby s údajom o tom, že vykonával funkciu stavbyvedúceho na určitej stavbe, nezasahuje do osobnostných práv či súkromia takejto osoby a nejde ani o chránený osobný údaj podliehajúci ochrane v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

Pokiaľ ide o žalobcom namietanú vadu v konaní odvolacieho správneho orgánu, ktorý neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k odlišnému posúdeniu veci v odvolacom konaní v porovnaní s prvostupňovým správnym orgánom, dospel súd prvého stupňa k záveru, že striktná úprava lehôt na rozhodnutie povinnej osoby o žiadosti o sprístupnenie informácií v prvom aj druhom stupni správneho konania prakticky vylučuje taký postup, ktorého sa žalobca domáhal. Preto odlišné právne posúdenie existencie dôvodov pre nesprístupnenie požadovanej informácie v danom prípade neviedlo s ohľadom na povahu konania podľa zákona o slobode informácií, a aj vzhľadom na všeobecnú zásadu jednotnosti správneho konania k porušeniu procesných práv žalobcu v namietanom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/172/2011-27 zo dňa 25. apríla 2012 zmenil tak, že žalobu zamietne. Zároveň navrhol, aby žalobcovi uložil povinnosť uhradiť žalovanému trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku. V podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, ako aj, že dospel na základe vykonaných dôkazov, resp. spisu k neprávny skutkovým zisteniam. Taktiež namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že žalovaný mal vo veci zhotovenia diela (stavby) „ŽSR, Modernizácia trate Žilina - Krásno nad Kysucou" uzavretú zmluvu o dielo č. 56/2008/0, pričom cena za zhotovenie diela bola dohodnutá vo výške 153 639 822,10 € a zhotoviteľom bolo združenie viacerých dodávateľov pod názvom „Žilina - Krásno" na čele s Doprastavom, a.s. ako vedúcim členom združenia. Podľa žalovaného tieto skutočnosti svedčia o tom, že išlo o dielo veľkého rozsahu. Ďalej uviedol, že žiaden z členov združenia a ani združenie ako také nespádali do okruhu povinných osôb podľa § 2 zákona o slobode informácií. Na zhotovenie diela zhotoviteľ použil veľké množstvo tak vlastných zamestnancov, ako aj subdodávateľov a to v najrozličnejších funkciách vrátane stavbyvedúcich. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný nemal a nemá uzavreté zmluvy s jednotlivými členmi združenia, ako ani s fyzickými osobami, ktoré sa zo strany zhotoviteľa podieľali na zhotovení diela. Doplnil, že objednávateľovi neboli predkladané žiadne zoznamy osôb (vrátane stavbyvedúcich), ktoré sa na

zhotovení diela zo strany zhotoviteľa podieľajú, pričom žiaden predpis nezakladá oprávnenie objednávateľa vyžadovať od zhotoviteľa a povinnosť zhotoviteľa poskytovať objednávateľovi zoznamy osôb, podieľajúcich sa na zhotovení diela. Po odovzdaní staveniska o vstupe akýchkoľvek osôb na stavenisko rozhoduje zhotoviteľ, pričom aj vstup objednávateľa alebo kontrolných orgánov na stavenisko je prísne reglementovaný.

Ďalej namietal, že predmetná zmluva o dielo bola uzavretá podľa §§ 536 a nasl. Obchodného zákonníka s tým, že obsah zmluvy bol tvorený Všeobecnými zmluvnými podmienkami („Zmluvné podmienky na výstavbu na stavebné a inžinierske diela projektované objednávateľom" (FIDIC), prvé vydanie 1999, preložené Slovenskou asociáciou konzultačných inžinierov SACE). Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že rozsah toho, čo je možné prejavom vôle účastníkov zmluvy upravovať je minimálny a v podstate celý obsah zmluvy je tvorený ustanoveniami obsiahnutými vo FIDIC-u, pričom ani tangovaná zmluva nezakladala povinnosť zhotoviteľa predkladať objednávateľovi zoznamy osôb, ktoré sa na zhotovení diela podieľali.

Mal za to, že súd prvého stupňa nebol názoru, že žalovaný by mal disponovať takouto informáciou. Nestotožnil sa so záverom krajského súdu, že žalovaný tieto osoby (stavbyvedúcich) poznal a komunikoval s nimi a z toho dôvodu mal žalobcovi ním požadovanú informáciu poskytnúť, nakoľko uvedené by v konečnom dôsledku znamenalo, že povinná osoba by musela vytvárať a poskytovať informácie, týkajúce sa menných zoznamov všetkých zamestnancov tretích osôb, s ktorými by povinná osoba (jej zamestnanci) prichádzala do styku. Zdôraznil, že v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku by nastala neriešiteľná situácia, keďže týmto postupom sa nezmení vecná a právna pozícia žalovaného, ktorý nemal a nemá k dispozícii zoznam osôb, podieľajúcich sa na zhotovení diela. Dodal, že nemal a nemá ani podklady, na základe ktorých by takýto zoznam vytvoril a takto novovytvorenú informáciu poskytol žalobcovi v postavení žiadateľa. Touto informáciou disponuje zhotoviteľ, ktorý však nie je povinnou osobou podľa zákona o slobode informácií, preto podľa žalovaného neprichádzal do úvahy ani postup podľa § 15 ods. 1 prvej vety cit. zákona, t.j. postúpenie žiadosti povinnej osobe. Výslovil názor, že ani súdnym rozhodnutím nie je možné kreovať žalovanému povinnosť poskytnúť informáciu, ktorú objektívne nemá. V tomto kontexte poznamenal, že informáciu v zmysle názoru súdu prvého stupňa vytvoriť nemôže, nakoľko osobou, ktorá v mene a za objednávateľa prichádzala do styku so stavbyvedúcimi, bol žalobca. Pokiaľ tento nezhrmažďoval údaje o osobách, s ktorými prichádzal do styku a po skončení pracovného pomeru s objednávateľom mu ich neodovzdal, neexistuje ani možnosť dodatočnej rekonštrukcie údajov a následného vyhotovenia informácie.

V závere odvolania namietal nesprávnosť výroku o trovách konania napadnutého rozsudku, ktorým bola žalobcovi priznaná aj „čiastka" 31,79 €, predstavujúca 1 tarifnej odmeny za účasť na verejnom vyhlásení rozsudku a „čiastka" 7,63 € paušálna náhrada. Poukázal na skutočnosť, že v danej veci žalovaný neobdržal predvolanie na pojednávanie a ani oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku. Na základe uvedeného namietal, že buď sa pojednávanie resp. verejné vyhlásenie rozsudku neuskutočnilo a preto náhrada trov neprináleží, alebo v konaní súdu došlo k procesnému pochybeniu, a postupom súdu bola žalovanému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Dodal, že s prihliadnutím na krátkosť lehoty „medzi dorúčením rozsudku a lehotou na podanie odvolania", nebolo možné zo strany žalovaného nahliadnuť do spisu a overiť právnu korektnosť pri vyhlasovaní rozsudku a rozhodovaní o trovách konania.

Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a súčasne žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 134,79 €. Námietku žalovaného, že informácie, o ktoré žalobca žiadal, nemá k dispozícii a preto mu ich nemôže poskytnúť, nepovažoval za dôvodnú. Poukázal na odôvodnenie správneho rozhodnutia prvého stupňa, ako aj rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu. V prvostupňovom správnom rozhodnutí sa uvádza, že „informácie o stavbyvedúcich z uvedeného obdobia sú žalobcovi známe, pričom odo dňa, ku ktorému sa skončil pracovný pomer žalobcu so Železnicami Slovenskej republiky, nedošlo na tejto stavbe k žiadnym zmenám v osobách stavbyvedúcich zhotoviteľa". Uvedeným podľa žalobcu žalovaný deklaruje, že požadované informácie o stavbyvedúcich má a dokonca bol schopný ich porovnať v období ku dňu skončenia pracovného pomeru žalobcu a obdobím do dňa 30. júna 2011. Mal za to, že rovnako v odvolacom rozhodnutí žalovaného tento nepriamo uvádza, že ich má k dispozícii, avšak dovoľáva sa obmedzenia prístupu k

informáciám podľa § 9 zákona o slobode informácií, t.j. obmedzenia titulom ochrany osobnosti a osobných údajov. Súčasne dal do pozornosti, že žalovaný potvrdzuje stavbyvedúcim referencie, teda má aj informáciu, či menovaná osoba pôsobila ako stavbyvedúci na stavbách žalovaného alebo nie. Ďalej uviedol, že na Krajskom súde v Bratislave bolo pod sp. zn. 1S/300/2010 vedené súdne konanie o žalobe žalobcu T. J., ktorý sa domáhal preskúmania rozhodnutí žalovaného o nesprístupnení informácie ohľadom žiadosti o zoznam stavbyvedúcich pri modernizácii železničnej trate na úseku Bratislava, Rača - Nové Mesto nad Váhom, pričom má vedomosť o tom, že žalovaný v konaní nebol úspešný a rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť, teda žalovaný zoznam stavbyvedúcich pri tejto modernizácii trate sprístupnil. Ohľadom odvolacej námietky žalovaného, napádajúcej výrok o trovách konania, sa vyjadril, že žalobca sa o verejnom vyhlásení rozsudku dozvedel v informačnom centre krajského súdu, nakoľko ani žalobcovi nebolo žiadne oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku doručované.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné vo výroku ako vecne správny potvrdiť, aj keď z odlišných dôvodov. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. júla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP).

Pre posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutné, aby súd vychádzal z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu. Pod pojmom „spisy žalovaného správneho orgánu“ sa rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (R 66/1998).

V prípade, že žalovaný správny orgán vôbec nepredloží svoj administratívny spis, prípadne predloží neúplný spis, alebo len fotokópiu spisu, súd nemôže náležite preskúmať, či správny orgán postupoval a rozhodol v súlade alebo v rozpore so zákonom. Súdu v takom prípade chýbajú základné informácie o začatí správneho konania, prípadnom doplnení návrhu na začatie správneho konania, o priebehu dokazovania, označenie skutočností, ktoré správny orgán považoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci a ktoré nie a prečo, ako aj informácie o možnom zastúpení účastníkov správneho konania. Za takej situácie súd v správnom súdnictve nemôže posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo správneho alebo nesprávneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu žalovaným zodpovedá obsahu spisu, či je dostačujúce pre posúdenie veci. Preto je pri nepredložení administratívneho spisu, pri predložení nekompletného administratívneho spisu alebo fotokópie administratívneho spisu rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nepreskúmateľné a prichádza do úvahy postup podľa § 250j ods. 3 OSP.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného č. 18250-o/2011/O140 zo dňa 6. októbra 2011, ktorým nebolo vyhovené odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu č. 18250/2011/O140-4 zo dňa 8. septembra 2011 o nesprístupnení informácie, a to menného zoznamu všetkých osôb pôsobiacich vo funkcii stavbyvedúci na stavbe - „ŽSR, Modernizácia trate Žilina - Krásno nad Kysucou“ od začiatku stavby do 30. júna 2011.

V predloženom spise žalovaného sa však jeho rozhodnutie č. 18250-o/2011/O140 zo dňa 6. októbra 2011, ktorým žalovaný odvolaniu žalobcu nevyhovel, nenachádza, rovnako chýba aj doklad o doručení tohto rozhodnutia žalobcovi a nie je v ňom obsiahnuté ani odvolanie žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Administratívny spis žalovaného neobsahuje ani zmluvu o dielo č. 56/2008/0 o zhotovení diela (stavby) „ŽSR, Modernizácia trate Žilina - Krásno nad Kysucou“, ani ďalšie doklady nevyhnutné na posúdenie a preskúmanie dôvodov rozhodnutia žalovaného preskúmaného v tomto konaní. Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti, že spis nie je tvorený zväzkom listín, keďže každá listina sa v ňom nachádzala osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny administratívnym orgánom zažurnalizované a zviazané.

Krajský súd v Bratislave sa s touto podstatnou skutočnosťou (nepredložením úplného, zažurnalizovaného administratívneho spisu žalovaného v origináli vrátane doručeníek) nevysporiadal a rozhodol napriek tomu, že nemal k dispozícii kompletný administratívny spis žalovaného v origináli, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 250d ods. 1 OSP, preto nemohol dostatočným spôsobom zistiť skutkový stav veci a následne posúdiť, či žalovaný na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia.

Vychádzajúc z týchto skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd rozhodol o podanej žalobe bez úplného spisu, čo podľa § 250ja ods. 3 OSP predstavuje dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, pričom v tomto prípade nebol súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby.

Podľa § 250j ods. 3 OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

V ďalšom konaní žalovaného bude potrebné, aby doplnil do spisu rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu spolu s dokladom o doručení tohto rozhodnutia, odvolanie podané proti správne rozhodnutiu prvého stupňa, ako aj zmluvu o dielo č. 56/2008/0 o zhotovení diela (stavby) „ŽSR, Modernizácia trate Žilina - Krásno nad Kysucou“ a ďalšie doklady nevyhnutné na posúdenie a preskúmanie dôvodov rozhodnutia žalovaného preskúmaného v tomto konaní. Rovnako bude potrebné, aby sa žalovaný zaoberal a vysporiadal i so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v súdnom konaní (prvostupňovom aj druhostupňovom).

S ohľadom na procesné pochybenia, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, sa odvolací súd meritórne vecou nezaoberal.

Avšak pokladal za potrebné reagovať na odvoláciu námietku žalovaného, ktorou tento namietal nesprávnosť výroku o trovách konania, keď súd prvého stupňa žalobcovi priznal náhradu za úkon právnej pomoci - účasť na verejnom vyhlásení rozsudku dňa 25. apríla 2012 spolu s paušálnou náhradou, hoci na verejné vyhlásenie rozsudku neboli účastníci volaní, ktorú námietku považoval za neodôvodnenú, nakoľko v zmysle § 156 ods. 1 prvá veta pred bodkočiarkou OSP rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne, teda účastník má právo na verejné vyhlásenie rozsudku v jeho prítomnosti, i keď súd účastníkov nepredvolal. Preto zákon vyžaduje aj v prípadoch, v ktorých sa rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, aby súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku spôsobom v takomto prípade obvyklým, napr. na úradnej tabuli súdu, na internetovej stránke súdu. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, či pri konkrétnom vyhlásení rozsudku účastník právo na prítomnosť využije alebo nie.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť s názorom krajského súdu, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, a to s

ohľadom na zistenie, že v prejednávanej veci žalovaný na výzvu súdu predložil neúplný spisový materiál bez žurnalizácie, teda v konaní došlo k splneniu zákonných podmienok pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa pre nepreskúmateľnosť podľa § 250j ods. 3 vety prvej OSP a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Táto skutočnosť však sama osebe nemá za následok nezákonné rozhodnutie krajského súdu, ktoré je vo výroku vecne správne, a preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu vo výške 207,68 €, spočívajúcu v náhrade za dva úkony právnej pomoci podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“),

- za rok 2012 vo výške 134,79 € (podanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 17. júla 2012) v zmysle § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2013, vo výške a 127,16 €, režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) vo výške a 7,63 €,

- za rok 2013 vo výške 72,89 € (účasť na verejnom vyhlásení rozhodnutia dňa 16. júla 2013) v zmysle § 13a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2013, vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 65,08 €, režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), vo výške a 7,81 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.